

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pretiosae Occvpationes Morientivm In Societate Iesv

Nádasi, János

Romae, 1657

Cap. VII. Ad voluntatem Dei aspirare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45415

Spiritu Sancto, &c. S. verò Aug. velut in
 mortis, ac eternitatis portis pulsans, O tres, Solil. c. 37.
 inquit, coequales, & coeternæ personæ, Deus
 vnus: pulsant ad ostium tuum, Pater misericor-
 dissime, desideria rugientium præcordiorum meo-
 rum, & clamores lacrymarum oculorum meorum;
 vt euadam ad Te Dominum Deum meum; vt
 videam diuitias Regni tui, & videam faciem
 tuam semper; & laudem dicā nomini tuo Sancto.

C A P V T V I I.

Preiosa occupatio morituri, ad Deum
 & Dei voluntatem
 aspirare..

Hoc fecit morti se accingens. Dux
 noster Iesus, tertio in terram, & in
 hæc verba effusus: Pater, non sicut ego volo, sed Matth. 26.
 sicut tu. Pater mi, fiat voluntas tua. Non quod Marci. 29.
 ego volo, sed quod tu. Non mea voluntas, sed tua Luce. 22.
 fiat. Fecit id vitæ ac mortis immaculatæ ado-
 lescens Carolus Casarius Bononiensis, qui in-
 nocentiam suam morte innocentium coro-
 nauit. Totus ille è Deo, & Dei vices gerente
 conscientie suæ arbitro pendebat. Sangui-
 nem cum spueret, febri etiam vrebatur, vsq;
 dum sensim iret in cineres. Quicquid fractæ à
 tot sanguinis egesti libris vires, quicquid fitis
 acerrima, quicquid medicine, atque alia, quæ
 mor-

morbo circumstare solent, affligerent, Car-
 lus in *Dei* corde, velut in Olympo voluntatis
Dei, sedebat quietus, nil petens, nil recusans.
 Indicatum sibi *Dei* voluntatem adeò adora-
 bat, vt si fortè in lecto sese verteret, si quies
 imperaretur, eo se modo relinqueret in quo
 à voce imperantis reperièbatur. Ad vicinè
 mortis nunciatè nomen adeò se in *Dei* ita
 volentis amplexum proiecit, vt Patri mortis
 nuncio cum singulari tenerrimæ hilaritatis
 significatione dixerit, vt hymnum: *Veni Sancte*
Spiritus; Et emitte calitus Lucis tuæ radium, &c.
 inciperet. Incipientem, & præeuntem secutus
 Carolus, finitum cum Patre hymnum à capite
 ipse iterùm ex integro repetijt, effusà qua-
 dam animi corpori vale dulcissimum facien-
 tis exultatione. Et cælestibus absorptus gau-
 dijs, *O felix*, aièbat, *iucunditas!* &c. Tum
 Crucifixum crebro ac dulci osculo quasi su-
 gens, deinde Sanctos quorum lipsana secum
 habebat inuocans, opem etiam B. P. Igna-
 tij, Francisci Seraphici, Mariæ Magdalenaë,
 B. Aloysij, Caroli Borromæi suauissimè implo-
 rabat. Mox Indulgentiarum lucris intentus,
 animum in omnes partes versabat, vt ageret,
 quidquid ad felicem pro æternitate appara-
 tum aptum esset. Expiato innocentissimo con-
 scientiæ sinu, Sancto viuorum Sacramento pro
 viatico refectus, iacuit inter æstus animæ iam
Deum è vicino quasi per cancellos prospe-
 ctan-

Spiritus S.
 inuocan-
 dus.

Videndum
 quid adhuc
 addi possit
 ad ea quæ
 fecimus
 pro appa-
 ratione ad
 mortem.

stantis. Valerent iam vltimùm, aiebat col-
 lachrymantibus; parcerent, & pro moriente,
 mortuoq; Carolo fratre suo supplices fierent
 apud *Deum*. idem se in cælo vicissim factu-
 rum. ita enim se sperare in effusà erga spe-
 rantes in se liberalissimi *Dèi* misericordià. Et
 verò ab illo Caroli morientis spectaculo se
 maximos, & acutissimos ad solidam virtutis
 viam currendam stimulos persensisse dixit
 tota illa Sociorum corona. Videbantur om-
 nes præteriti Caroli ardores vltimo illi ago-
 nis triduo illuxisse: adeò sanctè respondebat
 ad eas, quæ fundebantur, preces; adeò pretio-
 sis loquendi modis charas circumfusæ charæ
 Societatis lachrymas abstergebat; adeò cale-
 bat, ardebat, accendebat; oblitus iam se mori,
 & vires benè valentis in illa quæ agebat,
 quæq; loquebatur expromens. Vbi Cruci-
 fixum amplexu stringebat, ibat nunc in oscu-
 la, vt abeunti morientis *Iesu* voluntati, & ani-
 mæ abeuntem animam illigare: iam illum
 pectori, iam cordi, nunc humero, nunc verò
 capiti imponebat, inter verba ignea, & gestus
 illos quales illorum esse solent, qui aguntur à
Deo. Quare abscondebant à Caroli oculis
 Crucifixum, ne per suos illos æstus vitam sibi
 morte celeriore abrumperet: adeò illi, Sera-
 phici carbonis instar, ignitus erat animus, cor-
 pore sensim in fauillas funebres abeunte. Er-
 gò ybi amabilibus petendi formulis suum sibi

G

reddi

reddi Crucifixum extorsit, illi tacito oculo-
 sum aspectu, illi ore, illi suspirijs loquebatur.
*Quid mihi est, aiebat, in Cælo, & à te quid vo-
 lui super terram? Deus, Deus cordis mei, & pars
 mea Deus in æternum? Tum Crucifixum in-
 supino pectore collocans: Fasciculus myrrhæ
 dilectus meus, dilectus meus mihi, & ego illi. Mox
 illum iterum oculorum dulciore intuitu con-
 templatus, dicebat: Paratum cor meum Deus!
 paratum cor meum. Dolenti de adolescentis
 iacturà cuidam respondit: Hilariter, eia, Pater!
 magno animo! Deus me vult pro se! Deus me vo-
 cat ad se! R. V. me offerat diuinæ illi Maiestati!
 Rogatus eo in morbo aliquando, ecquod in-
 strumentum ad virtutis ardua maximè ido-
 neum iudicaret, respondit Carolus: Frequen-
 tem, perfectam, & feruentem spiritus renoua-
 tionem. De instante, tunc translato, Annun-
 ciationis *Marianæ* die commonitus, & piam
Deiparæ imaginem intuitus: O gratia, inquit,
 maxima gratiarum! inter amantissima dulcissi-
 ma meæ *Matris* brachia emori! In hoc festo
 primùm me *Deo*, & *Virgini* hostiam religio-
 sè deuoui *Tyro*: dies hic verè meus est æter-
 nà dignus memorià, in quo sum expertus, &
 reperi id, cuius æternùm non obliuiscar. O
 quæ, ò quales fuerunt illæ deliciae! si hæc nos-
 ses! si experireris! Et certè de religiosis votis
 alta ac tenera erat in *Carolo* æstimatio, &
 cum diuina voluntate coniunctio. Proditum
 est ab*

Renouatio
 Spiritus.

Beatiss.
 Virgo.

Vocatio.

est ab ijs, qui intimarum illius conscientiarum conscij fuere, Carolum in profundiore quadam abyfso contemplandę diuinissimę *Trinitatis* absorptum aliquando, Virgine Deiparã aduocatã, & velut pronubã assistente Sponsi Matre, Angelo Custode paronympho nuncio ad Sponsi Matrem, solenni mentis, animęq; totius ad diuinas nuptias apparatu, Sponsam animam, totamq; suam voluntatem Sponso, *Iesu* nuptiali ritu, coram cælo vniuerso desponsasse, antiquã quidem illã, sed pulcherrimẽ à Carolo renouatã inuentione amoris. Pauculis ante mortem horis affirmavit semel atque iterum, & meditatã benẽ sententiã, magno planẽ auxilio sibi fuisse in via Spiritus, hoc propositum ardentẽ, & crebrius innouasse, cordiq; penitus insculptum semper circumtulisse: *Volo, volo, diuinam voluntatem semper in me perfectissimẽ adimpleri.* Spiritum, aiebat, omnem, obedientiam, deuotionem, omnia deniq; virtutis nomina, & res ipsas, collectas reperiri in vna, vnicãq; *Dei* voluntate quã exactissimẽ ac perfectissimẽ adimplendã. Addebat; se vt faceret quod vult *Deus*, libenter in purgantibus flammis vsque ad supremum iudicij diem, & si ita lubeat, in æternũ quã lubentissimẽ passurum, si *Deus* ita vellet. id quod iterum affirmatẽ repetijt, facturum se amore *Dei*, & voluntatis illius adimplendę gratiã libentissimẽ:

Anno 1607
2. Febr.

Quid crebrius repetendum.

Compendium virtutum est velle quod vult *Deus*.

Deligen-
dus ductor
diligens, &
peritus.

Frequens
desiderium
videndi
Deum.

5. April.
anno 1606
et. 21. Soc.
5.

Hist. Soc.
p. 4. l. 7. nu.
183.
Pfal. 62.

Pfal. 29.

seque aiebat probè aduertere quid quantum-
ue dixisset. Instante iam supremo vitæ actu,
euocato ad se illi, à quo ad æternitatem duci
se velle dicebat, Patri dixit voce, vt aiunt, ter-
tiatà, & inter mortualem quendam sonum iam
confusà; *Eia, Pater! ad Cælum, ad Cælum! ubi est
Deus meus! quando illum videbo?* Tum Patrem
vltimū, quasi peregre profecturus, amplecti-
tur; Crucifixo vltima dat oscula, & socijs in-
ter orandum profusis in genua, sese quasi ad
suauem somnum componens animam agit
Sabbatho, anno Philosophiæ 2. De illius vir-
tute, quam è voluntatis suæ cum diuina con-
sensione hausit, 140. personæ, atque has inter
Sacerdotes quadragenis plures, eximium pla-
nè testimonium dedere: seque nonnulli diui-
nitūs monitos, ac permotos affirmauere ad
eximiam de Caroli meritis, gratià, glorià opi-
nionem concipiendam, aut conseruandam.

2 *Ioannis Ximenij, Coadiutoris, sub mor-
tem interrogati, num abire vellet in Cælum,
hæc vox fuit: Nihil volo, nisi quod Domino pri-
dem spopondi, vt sanctissima eius voluntas
perfectè fiat. Benè dixit: Nam melior
est Misericordia tua super vitas.*

Et: Vita in voluntate eius.

Sed de hoc argumen-
to passim plura
occurrent.

CAP.